

Beeld Isa Grutter

Beeld Isa Grutter

Poli+ Blog 3: Digitale grenzen verleggen

Terwijl onze landsgrenzen steeds meer op slot gaan, zijn mijn patiënten en ik druk doende onze digitale grenzen stevig te verleggen.

Met de gewone telefoon bellend met patiënten om op afstand te helpen om beeldbelprogramma's aan de praat te krijgen. Handleidingen vereenvoudigen. 'Wat zie jij nu op je scherm?' 'Kan je ergens op klikken?' 'Zie je de groene knop?' Online behandelen krijgen we met vallen en opstaan onder de knie. Ik denk aan de trotste patiënte die uiteindelijk laat weten dat het voor elkaar is, maar bij wie op het moment suprême blijkt dat een cruciaal kabeltje in haar laptop gebroken is, waardoor zij mij wél ziet, maar ik haar niet. Patiënten die al beeldbellend het hele huis doorkruisen om de plek met de beste WIFI verbinding te zoeken. Beeldbellen met een patiënt die mij goed ziet en hoort terwijl er in mijn scherm prominent een hardnekkig 'mute'-teken blijft staan, waar geen beweging in te krijgen is...Dan maar gewoon bellen voor het geluid en het beeldbellen voor de visuele ondersteuning.

Webinars volgen over online lesgeven, online behandelen, inclusief online EMDR-en. Als mij 3 weken geleden gevraagd was wat ik denk van online EMDR, zou ik pertinent hebben gezegd dit geen optie te vinden voor mijn patiënten. Maar dat was toen. De werkelijkheid is nu abrupt totaal anders. Grenzen worden met vallen en opstaan verlegd. De webinars die aanraden om met beeldbellen een ethernet verbinding te gebruiken, omdat niks zo therapie-interfererend is als een wankle WIFI verbinding. En dan merken dat mijn laptop net weer een verloopstekkertje mist om via een ethernetkabel aan mijn modem gelinkt te worden. Ontdekken dat er heel veel verloopstekkertjes bestaan. Leve het advies van familie die weet wélk stekkertje het moet zijn. Leve de online winkel die het verloopstekkertje thuis komt bezorgen, Corona of geen Corona.

Advertenties van beeldbelaanbod vliegen ons als behandelaars ineens om de oren. Het is een tijd van uitvogelen welk van de beeldbelaanbieders AVG proof zijn én eenvoudig genoeg in het gebruik voor onze zwakbegaafde patiënten en voor mij. Sommige systemen zijn zo omvattend en geavanceerd dat ik (en ik vermoed ook een deel van mijn patiënten) de weg kwijtraak in *'de mogelijkheid een geheel op maat gemaakt behandelprogramma inclusief videofilmjes en eigen documenten aan te bieden in de persoonlijke gezondheidsomgeving'*. Gelukkig zijn er eenvoudige mogelijkheden. *'Less is more'* gaat voor mij ook hierin voorlopig op, zoals trouwens heel vaak in het behandelen van psychische klachten bij patiënten met een lager IQ. Maar ik zeg nooit meer nooit....

Wat heb ik respect voor mijn patiënten die soms de hele familie mobiliseren om het beeldbellen aan de praat te krijgen. Fijn om te horen dat patiënten contact mét beeld op prijs stellen omdat zo toch de behandeling door kan gaan. Mooi om te merken dat we allemaal het fysieke contact missen. Nuances in lichaamstaal opmerken, intuïtief voelen wat er in het contact gebeurt, welke lading er in de kamer hangt; online doen deze belangrijke bronnen van informatie het bij mij toch minder goed.

Wat zal het straks (hopelijk gauw) gewoon bijzonder zijn om elkaar weer in de spreekkamer te kunnen zien.